

**udělení „Medaile smíření Ackermann-Gemeinde
na památku Hanse Schütze“
manželům Adolfovi a Christě Ullmannovým
8. srpna 2015 ve Veselí n. L.**

Laudatio

Mír mezi národy je závislý velkou měrou na tom, že se o tento cíl zasazují osobnosti, že s odvahou vystupují proti křivdám, že usilují o znovunabytí důvěry a v mnoha lidech dokáží vzbudit onu naději, která je samotné naplňuje. Pro společenství, které chce sloužit míru, se sluší upozorňovat veřejnost na takové osobnosti. Ackermann-Gemeinde tak činí skrze propůjčování Medaile smíření mužům a ženám, kteří se příkladně zasloužili o mír mezi Čechy, Němci a Slováky. Nositelé ceny jsou osobnostmi politického, společenského nebo církevního života a v mnoha případech pocházejí i z našich vlastních řad. Již před dvěma lety se naše spolkové předsednictvo usneslo vyznamenat tímto výjimečným způsobem také Adolfa Ullmanna společně s jeho ženou Christou. Vyznamenání bude propůjčeno oběma společně, jelikož ono dílo, za které jim dnes chceme poděkovat, vykonali v rozdílných rolích, avšak se stejným nasazením. Přestože s námi Adolf již bohužel není, patří poděkování a pocty jemu i jeho manželce Christě rovným dílem.

Jedná se o společné životní dílo. Základy pro toto dílo byly položeny již v šedesátých letech minulého století v rámci mládežnické organizace Junge Aktion. V roce 1974 byl Adolf zvolen diecézním předsedou Ackermann-Gemeinde v diecézi Würzburg a v letech 2004 až 2010 byl naším spolkovým předsedou. Kromě toho zastával rovněž i mnohé další funkce, které zde však nemusí být jmenovány. Rozhodující je totiž, jakým způsobem dokázali Adolf s Christou využít nabízených příležitostí ke vzájemnému sblížení Čechů a Němců. Rozmanitost nápadů a aktivit manželů Ullmannových činí těžkým shrnout jejich životní dílo ve stručnosti. Klíč k celému jejich snažení však možná najdeme v jejich přesvědčení, že smíření a nové dobré sousedství budou mít úspěch jen tehdy, jestliže bude vysoká politika prodchnuta „lidovou diplomacií“, jestliže se co nejvíce Čechů a Němců bude bezprostředně setkávat, kdekoli to bude možné, jen když budou jedni druhým naslouchat a podnikat společné aktivity. Ideálem Ullmannových nebyly poznávací zájezdy, obhlížení památek z dálky. Vždy se zasazovali o aktivní společenství, o vybudování sítě.

Nosným pilířem této sítě byla – a dosud je – hudba. Skrze toto médium uměli Ullmannovi oslovovat lidská srdce a také objevovat podobnosti. Již v roce 1987 – tedy ještě za časů komunistické diktatury – se podařilo založit partnerství s Prahou-Lhotkou. Po převratu mohla být vybudována intenzivní církevně hudební spolupráce s katolickou farou v Šumperku/Mährisch Schönberg. Bylo dojemnou chvílí, když bylo v roce 1994 posvěcení zvonů šumperského klášterního kostela doprovázeno Adolfovým Höchbergským kostelním sborem. V německém dolnobavorském opatství Rohr broumovských benediktýnů se rozvinulo „Rohrské léto“ v každoroční vrchol udržování české kultury. V roce 1981 převzal vedení této akce Adolf a společně s Christou i s celou svou rodinou ji pozvedl na úroveň jedinečného kulturního festivalu. Zde se setkávali a setkávají hudebníci, spisovatelé a umělci – příslušníci dnešní generace národů, které kdysi přispívaly k nadnárodní kultuře v zemích Koruny české. Všechny tyto umělce spojule úsilí navrátit této kultuře opět budoucnost. Zde se rozeznávají díla Franze Xavera Richtera, Brixiho, Stमितze, Bendy, Černoorského. Zde jsou předčítána díla Pražského básnického kroužku, tančí se zde lidové tance, hraje se loutkové divadlo.

Dalším pletivem v síti Ullmannových bylo vybudování kontaktů mezi mladistvými. Podařilo se navázat intenzivní výměnu mládeže mezi organizací Junge Aktion Würzburg a mládežnickou skupinou Rytmika Šumperk. Tímto způsobem byla navázána mnohá přátelství. Jakožto učitel

organizoval Adolf mimo jiné také intenzivní výměnu žáků své školy v Zellingu a školy v severomoravských Velkých Losinách/Groß Ullersdorf. Tím zprostředkoval mnohým mladým lidem poznání, že jsou lidé stejného věku obou národů připraveni podílet se na společné budoucnosti. Tyto těsné přátelské svazky byly v roce 1997 konečně korunovány partnerstvím mezi okresem Würzburg a okresem Šumperk, na jehož místo nyní nastoupil Olomoucký kraj. Bez Ullmannových by k tomu nikdy nedošlo.

Třetí prvek této sítě, tedy spíše jejího duchovního pozadí vůbec, bylo a je žité přesvědčení, že jsou křesťané na obou stranách spojeni společnou vírou, což by měli dávat najevo i veřejně. Adolf vždy dbal na to, aby byly ve společnostech na obou stranách hranice připomínány křesťanské hodnoty. Společná modlitba křesťanů pro něj byla důležitá – slavnostní liturgie stejně jako lidové poutě. Ullmannovi se vášnivě zasazovali o obnovu poutního místa Skoky/Maria Stock. A ještě rok před svou smrtí se Adolf účastnil 13. ledna, ve výroční den založení Ackermann-Gemeinde, ve 4 hodiny ráno poutní bohoslužby ve Filipově/Philippsdorf.

V oblasti usmiřování nebyl Adolf žádným romantikem. Nešlo mu o potlačení událostí minulosti. Spíše dbal na to, aby se k nim přistupovalo způsobem, který by nebránil cestě k nové společné budoucnosti. A minulost pro něj neznamena pouze oboustranná provinění, nýbrž také hnutí odporu. Proto také oživil a zachovával vzpomínku na Romana Karla Scholze ze Šumperka. Také svému rodišti v Nejdku/Neudeck se až do poslední chvíle usilovně věnoval a s tamními iniciativami byl v čilém kontaktu. Byl opravdu takovým, jakým ho nazval časopis UNIVERSUM České křesťanské akademie v posmrtné vzpomínce: „Sudetský Němec, který měl rád rodnou zem“.

Adolf jednou prohlásil: „Pro utváření dobrých sousedských vztahů jsou v každém národě nepostradatelné tzv. ‚elity‘, které jsou v myšlení a v jednání před většinou poněkud napřed a prokazují odvahu ujmout se vůdčí role v politice, církvi a společnosti, razit trendy, vytvářet Mainstream.“ Přesně to Adolf společně s Christou dělali. Společně splnili požadavek, který si sami stanovili – neúnavně, s obrovským nasazením energie a bez ohledu na své zdraví.

A proč to všechno? Pokud se mohu odvážit zhodnotit toto velké angažmá v celé jeho šíři, rád bych připoměl slova našeho papeže Františka. Před nedávnem vyzval k tomu, aby „politická zodpovědnost byla chápána a žita jako zcela zvláštní způsob lásky k bližním.“ Právě tak Adolf a Christa Ullmannovi jednali. Za to jsme jim převelice vděční.

Vyznamenání:

**Medaile usmíření
Ackermann-Gemeinde
na památku Hanse Schütze**

Jako výraz jejich snahy o smíření a o trvalý mír mezi národy Evropy a

na památku Hanse Schütze (1901-1982), jejího zakladatele a prvního předsedy, křesťanského sudetoněmeckého sociálního politika a odboráře, poslance pražského parlamentu, německého Spolkového sněmu a Evropské rady, státního sekretáře a bavorského státního ministra,

propůjčuje Ackermann-Gemeinde

*manželům Christě a Adolfovi (†) Ullmannovým
z obce Höchberg*

**Medaili usmíření
Ackermann-Gemeinde
na památku Hanse Schütze.**

Touto medailí usmíření oceňuje Ackermann-Gemeinde příkladnou snahu

- o potlačení a nápravu bezpráví a utrpení minulosti,
- o vybudování a spoluvytváření dobrého sousedství, zejména mezi Čechy, Němci a Slováky,
- o spolupráci všech mírotvorných a smířčích sil těchto národů ve smyslu duchovní obnovy Evropy a prohloubení evropské jednoty.

Veselí nad Lužnicí, 8. srpna 2015

Martin Kastler
Spolkový předseda